

Geen opwinding in 'A Streetcar Named Desire'

'A Streetcar Named Desire' van TA-2/ Toneelschuur Producties. Regie: Eric de Vroedt. Spel: Mohammed Azaay, Tamar van den Dop, Janni Goslinga e.a. Gezien: 29/5 (première). Nog te zien: t/m zaterdag 7 juni, Toneelschuur, Haarlem.

Nadat Stanley zich vergrepen heeft aan Blanche zijn we in afwachting van de aftocht van Blanche. De tragiek is tastbaar. Het demasqué van Blanche is totaal en de sfeer is dramatisch. Het is een sterk moment in de voorstelling die dan al drie uur bezig is en tot dan toe veel minder indrukwekkend was.

'A Streetcar Named Desire' werd in 1947 geschreven en vier jaar later verfilmd door Elia Kazan met Marlon Brando en Vivian Leigh. Wereldwijd is het talloze malen in theaters opgevoerd.

Het succes is niet verwonderlijk. Het fraaie verhaal over Blanche DuBois die uit gegoede kringen komt, maar haar aanzien heeft verloren, is van alle tijden.

Zelf doet Blanche zich nog immer voor als vrouw van de wereld. Als ze bij haar zus Stella en diens man Stanley intrekt, pelt de ruwe, maar zeker niet domme Stanley het verleden van Blanche helemaal af, wat uiteindelijk leidt tot de totale instorting van Blanche.

De 20e eeuwse klassieker van Tennessee Williams bestaat vooral bij de gratie van de enorme spanning tussen Stanley en Blanche die zwaar erotisch geladen is. Die spanning is in de encenering van Eric de Vroedt afwezig. Stanley wordt prima gespeeld door Mohammed Azaay. Maar zijn tegenspeelster Tamar van den Dop mist elke overtuigingskracht. Het karakter van Blanche is een droomrol voor actrices met veel mogelijkheden voor verleidelijkheid, geilheid, treurigheid, trots en wanhoop.

Verleidelijk is Van den Dop geen moment, laat staan geil. De vele rare stemmetjes die ze opzet, zijn funest voor haar geloofwaardigheid. De keuze voor Van den Dop lijkt een vergissing.

Vooraf met zijn mightysociety 5 bleek Eric de Vroedt over een sterke spelregie te beschikken. Die wordt hier node gemist.

De meest gerucht makende encenering van dit toneelstuk in Nederland staat op naam van Ivo van Hove bij het Zuidelijk Toneel uit 1994. In deze huiveringwekkende voorstelling waarin Chris Nietvelt schitterde

als Blanche, stond de badkuip centraal waar Blanche regelmatig instapte om het verleden van zich af te wassen. In deze productie van TA-2 en Toneelschuur Producties heeft De Vroedt in zijn regie ook een badkuipsceën opgenomen, kennelijk als hommage aan Van Hove.

De keuze voor Azaay met zijn Marokkaanse afkomst als Stanley is interessant als poging om het geheel meer Nederlands en eigentijds te maken, maar wordt niet echt uitgewerkt. De jazzmuziek klinkt erg fijn en de originele encenering waarbij het publiek van twee kanten het huis in kijkt, is fraai. Maar het is niet genoeg voor een opwindende voorstelling.

JOS SCHURING

